

LAŽNA JE LJUPKOST, TAŠTA JE LJEPOTA

33. nedjelja kroz godinu, A

U Kalikstovim katakombama u Rimu vidio sam jednom prilikom otvoren grob sa staklenim poklopcem. Vidjeli su se posmrtni ostaci ženske osobe umrle prije više od tisuću i pet stotina godina. Jedva nešto malo kostiju i – što me se posebno dojmilo, dosta dobro sačuvana kosa. Bila je negovana s posebno uređenim uvojcima (i onda su frizeri znali svoj posao). Pomislio sam: Bože moj, kakvu vrijednost danas, u dvadesetom stoljeću ima činjenica da su ti uvojcji bili toliko negovani... Što je ostalo od ljepote te žene? Gdje su sada oni uzdasi koju su se mogli čuti kad bi prolazila ulicom? Nisu li u prahu i pepelu sve one haljine?

Što ostaje iza čovjeka? Koje su njegove istinske vrijednosti? Govoreći o vrlinama čestite žene današnje prvo čitanje jednostavno veli: *“Lažna je ljupkost, tašta je ljepota; žena sa strahom Gospodnjim zaslužuje hvalu”*. Ovaj je odlomak iz Knjige Mudrih izreka pohvala ženi i pohvala istinskim vrijednostima za svakog čovjeka. Dakle, vrsna, čestita žena srce i stožer je obitelji. U nju se muž može pouzdati. Ona čini dobro, a ne zlo. Marljiva je. Otvara srce i dlan za potrebite.

Opet pri koncu crkvene godine podsjetimo se onoga što je bitno. *“Lažna je ljupkost, tašta je ljepota”*. Međutim, i nesvjesno se zanosimo ljupkošću i ljepotom. Evo: lijepo je živjeti u bogatstvu i lagodnostima. Lijepo je biti na vlasti. Lijepo je imati počasne naslove, lijepo je kad te poštuju i hvale. Krasan je osjećaj kad si lijepo odjeven, kad ti se dive... A u stvarnosti, jesu li to istinske vrijednosti? Koliko je snage, koliko suza potrebno da bi se čovjek dokopao nekog naslova, nekog bogatstva, nekog položaja – i onda? Dođe bolest, prođu godine, padneš u zaborav, onemoćаш i na koncu života, što osjećaš? Upravo to: *“Lažna je ljupkost, tašta je ljepota”*.

Pavao zgodno govori o tome kako na Kristu, zaglavnom kamenu, svatko od nas nadoziđuje: netko slamom i drvetom, a netko kamenom, srebrom i zlatom. I sve će to proći kroz vatru. Danas se doista želim upitati, što ja to ugrađujem u svoj život: propadljive zamamnosti ili istinske vrijednosti?

Gospodin danas govori i o talentima, tj. o blagu koje nam je povjereno. Koje je to blago? Ima ih više. Najvažnije je blago *dar vjere*. Bog mi je podario da vjerujem, da mogu svoj pogled izdići iznad ove zemlje, usmjerio me prema vječnosti. Dar je to koji treba negovati. Nadalje *Božja riječ* silno je blago koje nam je povjereno. Bog nas živom riječju upućuje, opominje, ispravlja, usmjerava. Tu je i Crkva, živo Tijelo Kristovo, sakrament našega spasenja. Najveće blago koje nam Bog povjerava jest svakako sam Isus Krist, Sin Božji i sin čovječji, naš brat i Gospodin, naš Pastir i Spasitelj, Slika nevidljivog Boga, Riječ Tijelom Postala.

Zar ćemo doista živjeti kao djeca ovoga svijeta koja trče za propadljivim i nestalnim? Ne varajmo se: Isprazne žudnje itekako su prisutne i među vjernicima Kristovim. Kako li samo i mi znademo isprazno hlepiti za prvim mjestima, za počastima, za bogatstvima; kako li se samo borimo za priznanja i odlikovanja, crkvene i državne počasti i naslove... A kad bismo tim silama nastojali i oko onih vječnih, trajni, neprolaznih vrednota...

Gospodine, pouči nas svome putu, jer: *“Lažna je ljupkost, tašta je ljepota”*...

Zvonko Pažin

